

A lakat

- Sose szerettem igazán a feleségemet, mert nem tudtunk jól beszélgetni. Nem értett meg engem, meg alacsony is volt. Még amikor hosszú haja volt, meg gömbölyű vádlija, az hagyján. De most már majdnem száz kiló, és csak százötven centis! Mert csak fekszik a tévé előtt, és eszik. Dehogyan akartam én az ilyennel kezdeni!

- Akkor miért vette feleségül?

- Csak rövid távra gondoltam - mondta Béla, aki csaknem harminc éve házas, de szerinte, ahogy épp az előbb kifejtette Aninak, már kezdetektől szét akart menni a feleségével. - Jött utánam, az volt a baj. Egyszer már nagyon összevesztünk, még a gyűrűmet is elhajítottam a tanya alatt a bozótba, ott randevúztunk éppen, ő meg másnap órákig kereste a bokrok között.

- Meglett?

- Meg, sajnos. Aztán sírva meg sipákolva jött utánam, bárhová mentem, hogy ne hagyjam el. De már a kezdetektől mindig kellett nekem másik nő, aki megérti a lelkemet is. És jaj, hogy milyen rendetlenség meg kosz volt nálunk állandóan! Az edények megszőrösödtek, és minden ruhánk szennyesen állt a sarokban, és már mozgott.

- Ezt hogy érti?

- Beköpték a legyek, kicsi babám.

- Hát miért nem tette be mosni?

- Mert a barátnőivel járt bulizni, meg a tévé előtt evett, meg az anyjával veszekedett, hogy ki üljön rá az internetre.

- Nem a felesége. Maga.

- Mit én?

- Miért nem mosta ki, ha már látta, hogy gond van?

- Nem volt nekem arra időm, éjjel-nappal dolgoztam, mert a feleségem nagy adósságot hozott, kellett a házára a hitelt törleszteni.

- Az kinek a nevéen van most?

- Az egyik az övén, a másik a gyerekén.

- Akkor kettő is volt?

- Igen.

- Na. Legalább az egyik a gyerekéé.

- Azt a gyereket is kár volt pont a feleségemnek megcsinálni. Valaki mástól jobb lett volna. Olyan ne legyen, mint az anyja! Már el akartam tőle válni az első évben, de akkor a Pisti sógor azt mondta: „Legalább egy gyereket csináljál neki, aztán majd elhagyod!” De még így se akartam, húztam, halasztottam tizennyolc évig, hanem akkor a feleségem megfenyegetett, hogy ha nem csinállok neki gyereket, akkor elmegy, és lefekszik mással, és felcsináltassa magát.

- Aha, értem - mondta Ani, és kiürítette a vödröt, amibe a lemetezett rózsagallyakat gyűjtötte. Külön kellett a rózsát válogatni, mert kellemetlen lett volna, ha a tövises ágak bárhol is felbukkannak a kertben, ahol az ember nem számít rájuk kesztyű nélkül. Közben Béla vezérdrótot fűzött be a kerítés tetejébe.

- De nem Jocinak hívják a sógorát? Kér egy szörpöt? - folytatta Ani.

- Igen, Jocinak, a Pisti sógor az olyan szegről-végről sógorom. Tudja, rokonom, de nem vér szerint.

- Valami zár is kéne a kapura. Hogy tudjam bezárni szükség esetén.

- Van ezen lakat - mutatott Béla egy láncra a kapun. - Ennél jobbat erre nem tudok feltenni, hacsak nem egy reteszt. Az igaz, hogy gyorsabb, mint a láncsal bíbelődni.

- Az régi, amikor vettem a telket, rajta volt a kapun.

Béla megpizkálta a lakatot. Nagy, súlyos, acélkékre festett darab volt, márkajelzés nélkül. Ahol a festékréteg megsérült, ott rozsdafolt növesztett lábakat, majd a rozsdafoltok lábai finom hálózatot alkottak. A lánc jobban bírta az időjárást, acélszínben ölelte körül a vaskaput, mely szintén kopottas, már kidobásra ítélt darabként őrizte az utcát Ani kutyáitól.

- Még ki lehetne talán nyitni, a zár nem rozsdás.

- Nem adta oda az előző tulaj a kulcsot. Neki sem volt meg.

- Akkor hogy jöttek be megnézni a telket?

- Csak rá volt húzva a betonoszlop tetejére.

- Emlékszem is - mondta Béla. - Amikor kihúzgáltuk az oszlopokat, rajta maradt a kapun.

- Azt mondta az ember, hogy az előző tulajdonos az anyja volt, tőle örökölte, amikor meghalt, a házat. Megfelezték a hosszú telket, és külön adták el. De a lakat kulcsa a hagyatékból sem került elő. Az anyja előtt kié volt az ingatlan? Lehet, hogy nála akadt el a kulcs.

- Nem tudom, kicsi babám.

- Pedig maga minden házról tudja, ki lakott benne!

- Nem mindről azért. Ezt meg elfelejtettem. Így darabolódnak itt föl a kertek. Mindenki felezgeti az örökséget, hogy még több pénzhez jusson belőle. Mert persze a pestieknek minden zsebkendőnyi szart el lehet adni drágán. Maga is pestitől vette meg?

- Igen.

- Na, mondtam - vágta rá Béla elégedett arccal, mintha ez közvetlenül bizonyítaná gondolatmenetét, hogy a helyiek kapzsiságból hiszékeny pestieknek árusítják ki a felezett telkeket, pedig Ani esetében is épp fordítva történt: pénzre vágyó pestiek árusították ki kvázi helyinek - hiszen Ani akkor már tíz éve a faluban élt - a feldarabolt földet.

- Na most, babácska, menjen végig a kerítés mentén, és ahol hullámos, igazítsa meg, amíg én megfeszítem! - gördítette tovább a munkát Béla, majd a beszélgetést is:

- Új kaput mikor csináltat? Én megcsinálom szívesen.

- Nem mostanában - válaszolta Ani. - Nincs rá pénzem. Addig jó lesz ez a kapu. A lakatot súlynak beakasztom a kerítésbe, hogy a szél ne tépje ki. Valami zár kéne még rá.

- Így maradtam én is a lakat alatt. Nem volt soha pénzem, hogy kilépjek. Minden pénzemet megette a feleségem meg a hitelei. De a rózsái milyen szépek! Na, az én feleségemnek nem volt soha ilyen kertje. Meg zöldségünk se volt soha. Megette a veteményest mindig a gaz - lovalta bele magát az önsajnálatba.

- Maga nem szeret kertészkedni?

- Nincs nekem ahhoz türelmem, hogy azokat a mütyüri gazokat bogarászszam. Ezek valami nemes rózsák, nem? Mindig virágoznak, de gyümölcsöt nem hoznak soha, mint a jó szerető.

- Nem örül a kisfiának?

- Dehogynem! A kisfiam a mindenem. Na de ő volt a lakat a házasságon. A feleségem mindig azzal zsarolt, hogy a gyerekeket nem láthatom, ha elválok tőle.

- De hát évek óta külön lakik, és minden nap találkozik a kisfiával!

- Persze, rájött aztán az asszony, hogy kényelmesebb neki, ha én viszem iskolába, meg hordozom ide-oda, ő meg megy bulizni a haverjaival. A múltkor értük is mentem, amikor a barátnőivel diszkóban voltak. Tudja, a műkörmös lány a barátnője, a másik, a Timi, meg óvónő itt az óvodában. Na, az olyan részeg volt, hogy meg kellett állnom az út mellett, hogy neki hányni kell. Kiszállt, ott előttem letolta a bugyiját, állva pisilt, közben meg hányt. Aztán úgy visszaszállt az autómba! Uramatyám, mondtam magamban, nem elég, hogy a segédem összeszarta magát a múltkor, és olyan lett az ülés, most még ez is összerondítja nekem!

- Ez mikor volt? Erre az ülésre ültem én a héten? - figyelt föl Ani, miközben rózsát szagolgatott.

- Ne aggódjon! Azóta teljesen új üléseket vettem a bontóban. Nem lehet ezekkel bírni a tempót - nyugtázta Béla, majd feszített egy utolsót a vezérdróton.